

РЕШЕНИЕ

№ 4295

гр. София, 27.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 30.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **12134** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215 ЗУТ, вр. чл. 145 и сл.АПК.

Образувано е по жалба от Т. Я. Д. срещу писмо рег.№РКС19-ГР94-795-/7/ от 04.10.2021г. на кмета на район „К. село“-СО, с което е отказано издаване на удостоверение за премахната сграда. В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на административният акт, като постановен в нарушение на материалния закон, вкл. чл.181, ал.2 ЗУТ и § 5, т.46 от ДР на ЗУТ, доколкото процесната сграда вече е погинала – същата е с липсващи дървена покривна конструкция, керемиди и дограма и е с нарушени носещи стени. Твърди се и че не е спазена установената форма, като от актът не стават ясни фактическите и правни основания за издаването му – дали органът не е съгласен, че сградата е погинал, поради вписаната възбрана или тъй като същата не е собственост на жалбоподателя. Искане се оспореният отказ да бъде отменен, като преписката се върне на административния орган със задължителни указания за издаване на удостоверение за премахната сграда. Претендират се направените по делото съдебни разноски.

В съд.з. жалбоподателят Т. Я. Д., чрез адв.И., поддържа жалбата.

Ответникът Кмета на Район „К. село“-СО, чрез юриск.О., оспорва жалбата. Излага съображения, че не е налице отказ. Сочи, че сградата не премахната в цялост, а подлежи на обезопасяване от собствениците ѝ, за което те са задължени; върху нея е наложена възбрана от частен съдебен изпълнител; същата е нанесена в кадастъра. Прави се възражение за прекомерност на платеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Административен съд – София-град, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Съгласно представения по делото нотариален акт от 07.06.2018г., жалбоподателят Т. Я. Д. е собственик на 2/3 идеални части от ПИ с идентификатор 68134.201.41, находящ се в [населено място], район „К. село“, [улица].

Видно от Протокол №РКС19-ГР94-795-1/09.05.2019г. на комисия по чл.196, ал.1 ЗУТ при район „К. село“, в горния имот се намира строеж с идентификатор 68134.201.41.1, представляващ „Едноетажна масивна жилищна сграда“, находяща се в ПИ с идентификатор 68134.201.41, отреден за УПИ Х-95, кв.15 по плана на [населено място], м.“Л.“. Сградата е собственост на [фирма], като върху нея има наложена възбрана от ЧСИ. Съгласно действащия ПУП сградата няма постоянен градоустройствен статут и не се запазва като елемент на застрояването. При извършения оглед на място е установено, че сградата е едноетажна с таванско помещение. Северозападната част от покрива на сградата се е самосрутил и се наблюдават вертикални и диагонални пукнатини по стената към [улица].

Със Заповед за изменение на КККР № 18-10885-18.10.2019/18.10.2019г. на началника на СГКК-С. е заличен самостоятелен обект с идентификатор 68134.201.41.1 и са нанесени самостоятелни обекти с идентификатор 68134.201.41.3 и процесната сграда с идентификатор 68134.201.41.4.

Административното производство е образувано по заявление вх.№РКС19-ГР94-795-/6/ от 13.09.2021г. от Т. Я. Д. до кмета на район „К. село“-СО с искане за издаване на удостоверение за премахната сграда относно обект с идентификатор 68134.201.41.4.

При извършената на 21.09.2021г. от длъжностни лица от район „К. село“ на място проверка, за която е съставен констативен протокол №РКС19-ГР94-795-/6/-1, е установено, че сграда с идентификатор 68134.201.41.4 по КККР е без покривна дървена конструкция и без керемиди; същата е с нарушени носещи тухлени стени /от плътни единични тухли/ и без дограма.

С оспореното в настоящото производство писмо рег.№РКС19-ГР94-795-/7/ от 04.10.2021г. на кмета на район „К. село“-СО е отказано издаване на удостоверение за премахната сграда. Изложени са мотиви, че сградата не е собственост на заявителя, разрушена е само частично и за нея има наложена възбрана от ЧСИ.

Жалбата срещу писмото е подадена на 25.10.2021г.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от адресат на акта, за когото същият е неблагоприятен и в двумесечния срок по чл.140, ал.2 АПК, приложим доколкото в писмото не е посочено, в какъв срок и пред кой орган може да се обжалва отказът. По съществото на жалбата, съдът взе предвид следното:

Съгласно чл.62, ал.4 от Наредба № РД-02-20-5 от 15.12.2016 г. за съдържанието, създаването и поддържането на кадастралната карта и кадастралните регистри, премахната сграда се заличава в кадастралната карта и кадастралните регистри след удостоверяване от органа, издал разрешението за премахване, или след постъпване на данни от общинската администрация. При липса на документи, удостоверяващи премахването, сграда се заличава въз основа на протокол, съставен от правоспособно лице по кадастръ, след извършена от него проверка на място.

Протоколът се съставя по образец, одобрен от изпълнителния директор на АГКК.

Доколкото в ЗУТ и ЗКИР и подзаконовите актове по прилагането им не съдържа дефиниция за „премахване на строеж“, в случая съгласно чл.46, ал.2 ЗНА приложение следва да намери §1 от ДР на Наредба № 13 от 23.07.2001 г. за принудителното изпълнение на заповеди за премахване на незаконни строежи или части от тях от органите на Дирекцията за национален строителен контрол, съгласно който "премахване на незаконен строеж", съответно „премахване на строеж“ представлява разрушаването му до кота терен и/или до състояние негоден за ползване при спазване нормите по противопожарна безопасност, хигиена и безопасност на труда. В тази връзка, съдът намира, че безспорно самостоятелен обект с идентификатор 68134.201.41.4 не разрушен до кота терен; безспорно е и макар и негоден за ползване, същият е опасен за здравето и живота на гражданите, застрашен е от самосрутване и е вреден в санитарно-хигиенно отношение. Последното е предпоставка за издаване на заповед по чл.195, ал.6 ЗУТ за премахването му. Т.е. по смисъла на ЗУТ, веднъж вече изградения по смисъла на §1, т.38 от ДР на ЗУТ, нанесен в кадастралната карта, строеж продължава да съществува, като същевременно подлежи на основни и текущи ремонти, до премахването им до кота нула или до вид, в който не застрашават здравето и живота на гражданите.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че оспореният акт е законосъобразен, поради което подадената жалба срещу отказа за издаване на удостоверение за премахване на строеж ще следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд-София град, Второ отделение, 31 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Я. Д. срещу писмо рег.№РКС19-ГР94-795-/7/ от 04.10.2021г. на кмета на район „К. село“-СО.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: